

Opettaja: Juha Rautio
Oppilas: Frank Krokfors
Päiväys: 13.2.2020
Tehtävänanto: Kirjoita proosamuotoinen teksti

Metsä

Kaikki tietävät mikä on metsä. Kaikkia oli myös kielletty menemästä metsään. Kaikki eivät kuitenkaan ymmärtäneet selvästi kieltoa. Mikä minua veti metsään, oli itsellenikin mysteeri. Olisinko mennyt ystävän kanssa, en tiedä. Metsä kuitenkin kiehtoi minua. Noudatinpa kieltoa olla menemästä metsään monia aikoja, hyvin pitkään. Kuitenkin eräänä päivänä...

Metsässä saattoi olla autiota ja hiljaista. Metsässä kuitenkin oli myös paljon elämää, lintujen laulua sekä eläimiä, jotka kantoivat esimerkiksi päässään sarvia. Metsän vihreä oli kaunis ja elämän voimaa sykkivä väri. Monet erilaiset vihreät kirjoivat metsää kesä-aikaan. Myös puunrungot, monet eri väriset ruskeansävyt toivat elämän läheisyyden sitäkin huomattavammaksi. Ihmiset asuivat ennen metsässä, mutta eivät enää. Asiat olivat muuttuneet.

Kävelin pientä polkua pitkin. Metsiä halkoivat niin muurahaispolut, kuin ihmistenkin tallaamat metsäpolut. Niiden syntymiseen kuluneet ajat olivat ylimuistoisia. Niitä pitkin kulkemalla metsään ei eksynyt tarpomaan, vaan metsässä kulkeminen oli helppoa, niin suunnistaa, kuin käydäkin. Päivä oli puolessa ja aurinko siivilöityi kauniisti lehtien sekä kuusien ja mäntyjen neulasten lomasta. Linnut lauloivat parhaita liverryksiään, ja vaikka niitä ei näkynytäkään, niin ne kuuluivat sitäkin paremmin. Niitä oli äänestä päätellen aika lailla. Katsoessani maahan saatoin havaita pieniä muurahaisia, sekä sittäisiäkin toisinaan. Metsässä käveleminen oli tajunnan lävistävä kokemus, sillä se oli täynnä villiä elämää. Metsässä kuhisi niin, ettei metsässä ollessaan voinut väistää mielestään metsän elämää. Nykyihmisenä metsässä käyminen oli yhä aivan tavallista ja metsässä vallitsevaan elämään oli yksinkertaista sopeutua.

Maassa näkyi paljon pieniä rikkoja sekä ihmisten tuomia roskiakin, kuten pullonkorkkeja sekä tulitikkuja tai huivinriekaleita sekä sen sellaista. Olin ottanut muovipussin mukaani kerätäkseni roskia siihen. Kävelin tuttua reittiä pitkin ja palatessani kotiin saattaisin jättää roskapussin jätapaikalle. Toisinaan raahasin suurempiakin roskia metsästä jätapaikalle. Metsästä saattoi saada erilaisia tautejakin, joten metsässä käyminen oli siksi kiellettyä. Kaikkia metsään liittyviä tauteja ei oikeastaan opetettu enää siksi, että metsiin liittyneet vanhanaikaiset tiedot olivat vanhentuneita, eikä niitä opetettu ala-asteella. Ylä-asteella ei metsissä oikeastaan enää

biologian tunneilla käytykään. Tauteja ei kuitenkaan ollut hyvä tuoda metsästä mukanaan ihmisten ilmoille.

Hienointa metsässä oli sen tunnelma. Metsä huokui omia tuoksujaan sekä hajujaan. Omia sopukoitaan kallioitten lomassa sekä puitten katveessa. Metsää halkoi luontopolut, jotka olivat suunniteltu sitä varten, jotta kuka tahansa pallon tallaja saattaisi kokea metsässä olevaan elämänpiiriin kuuluvat eläimet, kasvit sekä omat luontoon palaavat kokemuksensa. Metsä oli kaikkisuudessaan mielikuvitusta inspiroiva paikka ja monet laululorut palasivat metsään kertoen sen ihmeistä. Muistelllessani metsässä viettämiäni toveja, palasivat päällimmäisinä kokemukset eläimistä mieleeni. Eläimet olivat yleensä etäisiä ihmisiin nähden, mutta toisinaan niiden näkeminen lähensi luontosuhdetta metsään.

Olin suunnistamassa ihmisten ilmoille, mutten löytänytkään takaisin. Metsään eksyminen oli hirveä kokemus kenelle tahansa, mutta pahimmillaan eksymisen sattuessa olivat ihmiset saattaneet palata metsästä, kuin eivät enää olisi muistaneet, mitä ihmisten ilmoilla oleminen oli tarkoittanut alun perin. Siinä oli ollut syy siihen, etten olisi saanut poiketa noin vain metsään. Metsää asuttavat luonnonolennot eivät olleet ihmisiä, eikä metsästä saattanut tavata ystäviään. Muistin, ettei metsään saanut mennä syvälle ja muistin, ettei polulta saanut poiketa. Lisäksi muistin ennen vanhaan kerrotut kertomukset toisesta puolesta. En tiennyt, kuinka sieltä pääsisi takaisin ja minua hirvitti ajatus siitä, ettei metsän poikki voinutkaan kulkea, vaikka olin kuvitellut, että metsän pystyisi halkaisemaan kävelemällä suoraan.

Toiselle puolelle meneminen oli vahinko. Päätin jäädä paikoilleni, etten eksyisi toisella puolella ollessani. Olin ympyrää kulkiessani joutunut metsänpeittoon. Istuessani odottelin, että näkisin eläimiä. Terästin kuuloani ja linnut tuntuivat livertävän, kuten aina. Niitä eivät kiinnostaneet minun ajatukseni. Päätelin, etten pääsisi jalkapatikalla pois metsästä, sillä metsänpeittoon joutunut oli perimätiedon mukaan joutunut ilkeivallan kohteeksi. Mietin, että kuka saattoi olla se pahantahtoinen, joka tahtoi vahingoittaa minua. En antanut pelolle valtaa. Mietin sittenkin, että tavallaan rakastin metsää enemmän, kuin muita paikkoja. Pidin sitä erityisessä suosiossa kaikista erilaisista luontokohteista.

Mieleeni palasivat harjut sekä hiidet, erilaiset lehdot sekä kuusien synkät maisemat ja metsään raivatut hautuumaat. Ajattelin erilaisia eläimiä, joita olin entuudestaan oppinut näkemään ja kuuntelemaan, väistämään sekä jouduttamaan tieltäni. Muistelin kaikkea kuulemaani sekä lukemaani, fantasiaa sekä oppimateriaaleja, lauluja sekä metsämiehiä. Siinä mättäällä istuessani ajattelin, ettei minun olisi aika eksyä metsässä, vaan käyttää älyäni – elleivät jalkani

auttaisi minua pinteestä, niin minun pitäisi käyttää päätäni. Hetken ajattelin kiivetä puuhun, mutta keksinpä puusta oravan ja linnun, jotka saattaisivat kiivetä puolestani. Yritin muistella lauluja vanhoista runokirjoista, mutta keksinpä linnunlaulun sen asemesta. Päätelin, että elleivät omat jalkani tienneet minne kulkea, sen asemesta saisivat metsäneläimet toimia jalkoina puolestani. Ellen osaisi päättää suuntaa, tietäisivät linnut puolestani, minne päin suunnistaa. Kerran en tiennyt miten laskea oikein metsästä päästäkseni, asemestani saattaisivat muurahaiset laskea oikeat käännökset metsän keskellä. Kerran en saisi rikkoo hiljaisuutta metsän keskellä, tulisi metsän päästää tarvittava ääni puolestani. Ellen tietäisi edes aikaa, saisi metsän luonto muuttua puolestani.

Niinpä istuin vain paikoillani loppuun asti, kunnes minut löydettiin. Minut löydettiin istumasta puun kannolla. Pääsin ihmisten ilmoille vallan turvallisesti. Oli hyvä olla taas ihmisten ilmoilla. Minulta ihmeteltiin olinko ollut eksynyt, mutta sanoin vain, etten tiennyt.